

Alexandra
Penrhyn Lowe

WOLFSBLOED

De laatste Wachter

BOEK 2

Over het boek

Wolfsbloed is de ijzingwekkende opvolger van *Sevenster* in de serie *De laatste Wachter*.

Eveline is in levensgevaar. Haar ontwaakte Wachtergave maakt haar een prooi voor demonen en de Broeders van Belial. Ze moet haar oude leven opgeven, weg van haar beste vriendin Cleo en haar grote liefde Azer.

Ze belandt in een Wachterhuis in Parijs, maar hoort ze daar wel thuis? Want Eveline kan niet vechten, niet doden en mist de vernietigende Wachterkracht waar Wachters mee geboren worden. Toch moet ze de strijd aangaan – het is haar enige kans om haar moeder te bevrijden uit de klauwen van de duivelse Broeders. Maar de prijs voor Evelines gevecht wordt betaald in bloed...

‘De schrijfster trekt je moeiteloos in het bovennatuurlijke en het tienerwereldje.’ – *Metro*

Over de auteur

Alexandra Penrhyn Lowe is de schrijfster achter de immens populaire boeken bij de tv-serie *Het huis Anubis*, waarvan maar liefst 1 miljoen exemplaren werden verkocht. Ze werkte als scenarioschrijfster mee aan de serie en de eerste twee *Anubis*-films. Ook stond ze aan de wieg van de jeugdserie *VRijland* en bedacht ze de serie *Vrolijke Kerst*.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Alexandra
Penrhyn Lowe

WOLFSBLOED

De laatste Wachter

DEEL II

A.W. Bruna Uitgevers

© 2015 Alexandra Penrhyn Lowe
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© Tom & Pat Leeson

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

ISBN 978 94 005 0241 3

NUR 285

Het citaat in hoofdstuk 3 komt uit *The Satanic Bible* – Anton Szandor LaVey p. 221 Avon Books, New York, copyright 1969 by Anton Szandor LaVey. Het citaat in hoofdstuk 11 komt uit *Die Wacht Am Rhein* – Max Schneckenburger. Het citaat in hoofdstuk 13 komt uit het gedicht ‘Sed non Satiata’ – *Fleurs du Mal* (1861 edition) – Charles Baudelaire.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor ridder Klaas, hoeder van mijn hart.

*I feel I change
Back to a better day
Hair stands on the back of my neck
In wildness is the preservation of the world.*

So seek the wolf in thyself.

Of Wolf and Man – Metallica

ÉCOLE DES MINES

L'escalier des Mines
□ L'entrée de passage
L'escalier des Mines

En Entrée St Michel

Terme suite d'arrivée du câble PTT (décembre 88)
□□□□ métalliques ligées à l'emballement soudées lin
sur l'entrée de l'École des Mines au face de l'Agence Techno
Carrelage des câbles PTT
Puits des câbles PTT (Central téléphonique Danon, 31er St Michel)
Paroi métallique soudée fermant la Galerie PTT
Passage passage sur la gauche de la Sauffrière par le trou de passage des câbles (voir
plus détails sur l'agrandissement)
Câble télégraphique suite à l'arrivée des câbles PTT en décembre 88
Escalier conduisant au caillard des câbles PTT sous le B¹ St Michel (Étage de
la Galerie PTT)

5e Placide - Odéon
□ L'entrée, l'escalier
Jardins de l'École, Place
Edmond Rostand
□ L'escalier, souterrain
Escalier menant
à la Galerie PTT sur
le balcon de la Rue Philibert

TOMBE PHILIBERT (Philibert)

Rue de l'Éclair sous
le mur des Charbonnes
Chemin conduisant à la R.N.O. des Champs
Rue de l'Éclair

Entrée des câbles PTT
□ L'entrée en 87 laide
de la Galerie PTT
Câble Seine
CAGE Fortifications
Entrée des "St Michel" (Abri d'urgence)
□ L'entrée en 87 laide
de la Galerie PTT

**Entrée des
Souterrains
d'origine dans les égouts
au-dessus de St Michel
Rue de la Vallée de la Grâce
Municipalité de 1er Arrondissement (17)**

ABRI DES FEUILLANTINES

Entrée des "St Michel"
□ L'entrée en 87 laide
de la Galerie PTT

SOUTERRAINS DU VAL-DE-GRACE

Châtreaux du Val de Grâce
(Entrée injectée fin 87, châtreaux trospes en
Automne 88)
Galerie existante dans les fondations ex 86 pour continuer
la mur de barrage (Barrage Nord)
□ Soudure des câbles PTT

SALLE Z

SALLE ELECTROGÈNE

SALLE DE LA MUSIQUE

L'ARCHE PERDUE

HÔPITAL MODERNE

1

Eveline lag naast Azer met haar hand op zijn borst, daar waar zijn hart zou moeten kloppen. Maar Azers hart klopte niet, want hij was al vier jaar dood. En toch lag hij naast haar alsof hij springlevend was, maar wel met gitzwarte vleugels op zijn rug.

‘Dat zijn de Pleiaden,’ zei hij en hij wees naar een groepje sterren aan de zwarte hemel.

Eveline had moeite om haar branderige ogen open te houden. Haar linkerwang voelde beurs waar Wilfried haar eerder die avond geslagen had, maar hij kon haar nu geen kwaad meer doen. Ondanks alles wat Wilfried had gedaan, gaf zijn dood Eveline een zure smaak in haar mond en ze nestelde zich dichter tegen haar vriendje aan. Hij sloeg een van zijn vleugels over haar heen en kneep geruststellend zachtjes in haar hand. Ze was veilig.

De wind ruiste door de donkere bomen en maakte rimpelingen in het meertje dat oplichtte in het licht van de volle maan.

‘Wat betekent het dat je een Engel der Wrake bent geworden?’ vroeg Eveline voorzichtig. Azers lichaam verstrakte onmiddellijk. ‘Dat mag ik niet zeggen,’ zei hij.

‘Van wie niet?’ probeerde ze, maar hij gaf geen antwoord.

Ze herhaalde haar vraag en kwam half overeind, maar hij schudde zijn hoofd. ‘Niets meer vragen, oké?’ In het maanlicht zag ze de scheve glimlach waar ze als een blok voor gevallen was. Maar ze zag ook de dikke zwarte rand om zijn irissen die hij had gekregen sinds hij zijn vleugels had. Het gaf hem iets buitenaards en hoewel Eveline het niet wilde toegeven, maakte het haar een beetje bang. Ze moest op haar tong bijten om niet nog een keer te vragen wat het inhield om een Engel der Wrake te zijn. Wat de geheimzinnige tekens betekenden die op het zwaard stonden dat aan zijn broekriem hing. Tekens die van binnenuit gloeiden. Was dat allesverterende wraak?

Eveline zakte weer terug op haar rug, haar hoofd op Azers schouder. Nu het gevaar geweken was, voelde ze zich leeg vanbinnen. ‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg ze. ‘Met ons?’

Weer geen antwoord. Hij trok haar dichtert tegen zich aan, maar ze worstelde zich los. ‘Mag je me echt niks vertellen?’ bedelde ze weer.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Vertel me dan iets over mij. Kun je me iets meer vertellen over mijn gave? Iets wat ik nog niet weet?’

Azer haalde zijn schouders op. ‘Je bent een Wachter, waardoor je mij kunt zien, en geesten en demonen, en je hebt krachten die gewone mensen niet hebben,’ somde hij nogal feitelijk op. ‘En je ogen zijn paars voor geesten en voor andere Wachters, maar bruin voor normale mensen,’ besloot hij.

Dat wist Eveline zelf ook wel. ‘Weet je niks anders?’

Hij keek verdrietig. ‘Ik mag het daar niet over hebben,’ zei hij en hij pakte haar weer vast. Ergens in de eiken om het meer zat een uil, onzichtbaar voor hen, maar zijn melancholische ‘oehoe’ onderstreepte Evelines gevoel en ze wilde dat ze de tijd kon stilzetten zodat Azer en zij daar voor altijd samen konden blijven liggen. Ze wenste dat hij een gewone, levende jongen was en zij een gewoon meisje zonder paarse ogen. Zonder gave van de Wachters waar ze zo weinig van wist. En iedereen die haar iets meer kon vertellen was dood: haar vader, haar opa, haar oma... Zij waren ook Wachters geweest.

Azer tikte zachtjes met zijn wijsvinger tegen haar voorhoofd. ‘Je denkt te veel,’ zei hij en hij kustte het puntje van haar neus, haar voorhoofd, haar mond... De veren sloten zich om haar heen en wreven zacht langs haar armen. Azer pakte haar steviger vast, kustte haar, zijn mond warm. Hij trok haar overeind en het volgende moment hingen ze een paar meter boven het zilverkleurige meer.

‘Wil je de sterren zien?’ vroeg hij schor.

Eveline knikte, onder haar werd de Paddenpoel steeds kleiner, totdat het niet meer was dan een glinsterende stip tussen het donkere land. Azer trok Eveline verder mee, de lucht in, richting de sterren.

Het werd al licht toen Eveline en Azer hand in hand naar de begraafplaats terugliepen door het natte gras van de mistige weilanden. Eve-

line was zo moe dat er cement aan haar wimpers leek te hangen. De lucht tussen de bomen kleurde oranje en in de brem langs het weiland begroette een groepje spreeuwen luidruchtig de ochtend. Zonder Azers vleugels zouden ze eruitzien als een normaal verliefd stelletje dat stiekem uit de huizen van hun ouders was weggeslopen om een romantische zomernacht aan een klein meertje door te brengen. Maar Azers vleugels zaten er wel; ze staken diepzwart af tegen de witte nevel die over de weilanden dreef. Bij elk hek dat ze tegenkwamen, tilde hij Eveline op en vloog er met haar in zijn armen overheen totdat ze onder de bomen aan de achterkant van de stille begraafplaats stonden.

Vlak bij het huisje van Garon kustte hij haar nog een keer.

‘Wanneer zie ik je weer?’ vroeg Eveline. Ze wilde niet smeken, maar het klonk toch een beetje wanhopig. Op de weg terug was Azer steeds afwezigter geworden, alsof een onzichtbare kracht hem naar de begraafplaats trok. Ze was bang dat hij zou zeggen dat dit de laatste keer was en ze hield haar adem in.

‘Kom je snel naar mijn graf?’ vroeg hij. ‘Daar ben ik... meestal.’

‘Waar ben je anders? Waar moet je nu heen?’ probeerde ze weer, maar hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan gaf hij haar nog een zoen op haar mond, waarna hij van haar wegliep, tussen de grafstenen door. Eveline staarde hem na tot hij halverwege het pad oploste in de lucht – met vleugels en zwaard, zijn groezelige spijkerbroek, blote voeten en al.

Eveline liep naar het huisje van Garon en glipte zachtjes naar binnen. Er hing een geur van zure melk in de kleine ruimte waar Daniel met zijn neus onder een oranjebruin gekleurde spreij op de stoffige bank lag te slapen. De kater van de begrafenisopzichter lag als een dikke oranje gestreepte bal op Daniels benen genesteld. Garon en Cleo waren nog niet terug uit het ziekenhuis. Gelukkig. Dan hoefde ze ook niet uit te leggen waar ze was geweest.

Eveline viste het oude dagboek van Edda Blixenschatter, dat ze in Wilfrieds werkkamer had gevonden, van de stoel waar ze het had laten liggen en keek naar de zwart-witfoto die erin zat. Net als de eerste keer ging er een schok door haar heen toen ze naar de groep mensen keek waar Wilfried Langelaar met opgeheven kin in het midden stond. ‘Ik ben je grootste vijand,’ had hij vlak voor zijn dood

tegen haar gezegd toen ze hem had verteld dat ze een Wachter was. ‘Wij sporen Wachters op, doden ze en ontfutselen hen hun geheimen. Alle geheimen van de wereld.’

Die ‘wij’ waar hij het over had gehad, waren dat deze mannen en vrouwen? Haar blik gleed naar de vrouw het meest rechts op de foto. Ze leek sprekend op Evelines moeder, Isa Sevenster. Alleen was het officiële bericht dat die vier jaar geleden was omgekomen samen met haar man Koen Sevenster, Evelines vader. Ze zouden gestikt zijn door koolmonoxidevergiftiging. Eveline zelf had na het ongeluk drie weken in coma gelegen. Dat was althans wat Evelines pleegmoeder Chantal altijd had verteld, maar Eveline twijfelde steeds meer aan het waarheidsgehalte van dit verhaal. Ze dacht dat de vrouw op de foto haar moeder was. Er waren alleen twee onverklaarbare zaken: een van de andere personen op de foto was Wilfried Langelaar – een van de aartsvijanden van de Wachters – en de foto was, volgens de datum die op de achterkant geschreven stond, drie jaar na de dood van Evelines moeder genomen.

En toch...

Straks, dacht Eveline. Ik ben nu te moe om logisch na te denken. Straks bespreek ik het met Cleo en Daniel.

Ze plofte in een stoffige leunstoel en trok haar vermoeide benen op, toen de deur openging en Garon en Cleo binnenkwamen. Cleo’s gezicht stak bleek af tegen haar donkere haren en haar rechteronderarm zat in het gips.

‘Pols op twee plaatsen gebroken,’ zei Garon. ‘Ze moesten het zetten, maar ze gaf geen kik.’ Het klonk trots, alsof Cleo zijn eigen kleinkind was. ‘Hebben jullie nog een beetje kunnen slapen?’ vroeg hij vervolgens.

‘Daniel wel, die is niet wakker geweest,’ antwoordde Eveline. ‘Ik denk dat Wilfried hem heel veel slaapmiddel heeft gegeven.’

Garon schudde aan Daniel, die nauwelijks wakker wilde worden, maar uiteindelijk lodderig overeind kwam.

‘Jullie moeten hier weg,’ legde de oude man uit. ‘Zodat niemand de link legt tussen jullie en de verdwijning van Wilfried.’

Hij liet erop volgen dat hij niet wilde weten wat er precies met Wilfried was gebeurd, voor het geval de politie hem vragen kwam stellen. ‘Als ik niets weet, hoef ik ook niet te liegen. En jullie moeten

naar huis gaan en even niets van je laten horen. Ik bel jullie wel als er nieuws is.’

Garon bracht de slaperige Daniel met de auto, terwijl Cleo en Eveline terug naar Chantals huis fietsten over de stille ochtendwegen door de weilanden en het kleine bos. Cleo zwabberde een beetje door de pijnstillers en omdat ze maar met één arm kon sturen, maar het lukte haar verder prima en Eveline bedacht dat haar beste vriendin niet kapot te krijgen was.

De zwarte auto stond al voor het huis toen Eveline en Cleo de straat in kwamen fietsen. Eveline hielp Garon Daniel te ondersteunen naar de bank in de woonkamer, waarna Garon hen vluchtig gedag zei.

Met het vertrek van Garon, en terug in Chantals huis, leek het leven weer gewoon. Eveline en Cleo trokken boven twee matrassen van de bedden, gooiden ze de trap af en sleurden ze de woonkamer in. Daarna legden ze Daniel in het midden en gingen aan weerszijden naast hem liggen met hun kleren nog aan.

‘Straks wil ik het hele verhaal horen,’ gaapte Cleo. ‘Maar nu eerst tukken.’ Ze was nog niet uitgepraat of ze viel al in slaap, met haar gebroken arm over haar borst gevouwen.

Eveline keek jaloers naar haar vriendin. Cleo scheen altijd en overal te kunnen slapen. Waarschijnlijk kon ze nog slapen als de wereld verging. Eveline daarentegen hoorde het bloed in haar oren ruisen door alles wat ze die nacht had meegemaakt en dacht dat ze in geen honderd jaar in slaap zou kunnen vallen. Maar toen ze net als Cleo op haar rug ging liggen en eindelijk haar branderige ogen kon sluiten, zakte ze weg in een diepe slaap.

Zoals het gaat in sommige dromen, is Eveline zich er vaag van bewust dat ze droomt en weet ze dat ze in die droom in het lichaam van haar oma, Lucella Sevenster, zit. In die hoedanigheid staat ze in een ondergrondse, donkere tunnel die naar vochtige aarde ruikt en ze wil de gemaskerde man tegenover haar aanvallen. Maar haar handen worden vastgehouden door een vuilwitte demon, een Chimorei. Terwijl de man met holle stem tegen haar zegt dat hij haar geheim in handen zal krijgen, drukken de pulserende vingers van een tweede Chimorei haar keel dicht, totdat het leven uit haar lichaam weg is gesijpeld.

Terwijl haar oma's lichaam in elkaar zakt in de tunnel, vliegt het bewustzijn van de slapende Eveline mee met de zwarte kraai van haar oma om de opdracht te vervullen die Lucella Sevenster met haar laatste ademtocht aan haar beschermer gaf: 'Maak de gave van Eveline Sevenster wakker.' Dwars door de aarde vliegt de kraai de donkere buitenlucht in, waarna hij hoog over de bomen vliegt richting het huis waar een groep schoolkinderen op het punt staat om geesten op te roepen in de kelder. Een van hen is Eveline Sevenster.

Eveline ziet zichzelf het kelderraampje opendoen en haar hand uitsteken naar de kraai die met zijn snavel tegen het raam tikt om haar aandacht te trekken. Haar ogen zijn nog bruin, maar als de kraai zijn kracht op haar heeft overgebracht, zijn ze dieppaars – de bescherming is opgeheven en Eveline heeft haar gave weer terug waarmee ze ooit is geboren: de gave van de Wachters.

Als in een te snel afgespeelde film droomt ze hoe ze erachter komt dat haar naam Eveline Sevenster is en niet Eefje Dijkman. Dat haar oma haar heeft wakker gemaakt met een reden: omdat de archeoloog Wilfried Langelaar achter het geheim dreigt te komen dat ze al jarenlang bewaakte: het is een oud graf, van de Romein Septimus, en Wilfried heeft Lucella Sevenster vermoord om toegang te verkrijgen tot Septimus' laatste rustplaats. Hij is van plan een kind te offeren om de geest van de Romein op te roepen. Eveline moet dit voorkomen.

De droom gaat verder en Eveline beleeft de dingen die de avond ervoor zijn gebeurd opnieuw: ze zit in een houten kooi onder de grond, Cleo ligt naast haar, haar gezicht bezweet van pijn – Wilfried heeft haar arm gebroken. Langelaar staat met een dolk in zijn hand in het onderaardse graf van Septimus en wil hun vriend Daniel offeren om zo contact te maken met de dode Romeinse edelman. Net op tijd kan Eveline hem stoppen door met behulp van Septimus' geest een onderwereld onder de doodskist te openen waar zijzelf, Wilfried en ook Azer in terechtkomen.

Het engste gedeelte van de droom begint: ze is in de dorre onderwereld waar een vrouw op een steen ligt met een grijs lichaam en schorpioenenstaarten als haren. Ze beschermt een dode boom met daaraan zwart uitgeslagen, uitgedroogde vruchten. Als Wilfried een van de vruchten steelt, valt de vrouw hem aan: ze steekt hem met de schorpioenenstaarten in zijn borst en gezicht. Daarna kruipt een zee van

slakken zijn kant op, hun huisjes tikken tegen elkaar aan terwijl ze over hem heen kruipen. Het ergste is de verbazing die ze in Wilfrieds ogen ziet, alsof hij niet kan geloven dat de slakken die over hem heen golven, hem levend verslinden...

Eveline schoot met een gil overeind. Haar haren plakten aan haar bezwete gezicht en ze keek recht naar het televisiescherm waar haar nachtmerrie gewoon door leek te gaan: witte maden krioelden over elkaar heen. Cleo's gezicht verscheen in haar gezichtsveld. 'Had je een nachtmerrie?'

Eveline knikte, terwijl ze haar omgeving in zich opnam: de schouw met de twee porseleinen jackrussels aan weerskanten. De bloemetjesgordijnen, de mintgroene nepleren bank... Ze was thuis. Ze was veilig. Het was voorbij.

'Wat is dat?' kraakte ze met een schorre slaapstem en ze wees naar de wriemelende madenmassa. Daniel staaarde haar met grote ogen aan. 'Dat is een d-documentaire over forensisch onderzoek,' stotterde hij en zette meteen de televisie uit.

Eveline keek op de klok boven de schouw. Het was twaalf uur. Ze had een kleine zes uur geslapen en had waanzinnige dorst. Naast haar stond een halfvolle fles limonade waar ze gulzig een paar slokken uit nam.

'Ik ga eieren bakken,' riep Cleo die de keuken in rende waar ze Chantals schort omdeed en, zo goed als dat ging met een gebroken arm, eieren boven een kom begon te breken. 'Je moet ons alles vertellen, Eef, tijdens het eten. Ik wil precies weten wat er gebeurd is toen wij in dat graf zaten en jij in dat gat verdween met die griezels van een Langelaar.'

Daniel knikte instemmend. Hij had zijn nieuwsgierige onderzoeksblik weer terug. Niets wees erop dat hij nog geen vierentwintig uur geleden bijna was geofferd door een collega van zijn vader.

Eveline slikte. Ze wist niet of ze hetgeen ze in de onderwereld had gezien wel in woorden kon vatten. En of ze dat wel wilde.

Maar ze kon er niet meer onderuit toen Cleo haar een bord gaf met haar specialiteit, roerei, - eigenlijk het enige wat ze kon maken - en bij Eveline op de matras plofte. Daniel keek gruwend naar Cleo's bord: op haar brood lagen, behalve een berg roerei, een paar plakjes

boterhamworst, een stuk of tien augurkjes en een lading mayonaise en ketchup. ‘Hoe kun je dat nou eten?’ vroeg hij.

‘Gewoon, zó,’ zei Cleo en ze nam een enorme hap van haar brood. ‘Jij kijkt naar madenfilms, daar zeg ik toch ook niets van?’ Daarna keek ze verwachtingsvol naar Eveline. ‘Kun je tegelijkertijd eten en vertellen?’

Eveline keek lusteloos naar haar bord met ei terwijl haar mond zich vulde met zurig speeksel door de gedachte aan wat er met Wilfried Langelaar was gebeurd. Dapper propte ze een hap ei en brood in haar mond, maar het smaakte naar plastic met ketchup en na een minuut kauwen wist ze eindelijk de elastieken bal in haar mond door te slikken, waarna ze zo snel mogelijk vertelde wat er gebeurd was in de onderwereld, eindigend met Wilfried die levend werd opgegeten.

Na Evelines verhaal was Cleo en Daniel de eetlust ook vergaan. Cleo zette haar bord weg en sloeg een arm om Eveline heen. ‘Het is nu allemaal voorbij,’ zei ze troostend. ‘Wilfried is dood, dus hij kan niemand meer offeren, én het geheim van je opa en oma is nu veilig.’ Ze stak haar goede arm als een overwinningsgebaar in de lucht. ‘De zomervakantie kan nu eindelijk echt beginnen!’

Maar Eveline schudde haar hoofd. ‘Het is nog niet voorbij,’ zei ze zachtjes. ‘Ik heb iets ontdekt wat ik jullie wil laten zien.’

Cleo’s arm zakte naar beneden. Eveline trok het rode dagboekje van Edda Blixenschatter uit haar tas waar ze de foto uit haalde die Cleo ongeduldig uit haar handen trok. Ze bekeek de groep op de foto vluchtig. ‘Vriendjes van Langelaar,’ concludeerde ze. ‘Vast archeologen... Wat is daarmee dan? Wil je hen bellen om te vertellen dat de beroemde archeoloog W. Langelaar door slakken is opgevroten?’ vroeg ze hardvochtig, terwijl ze de foto in haar hand verfrommelde.

Eveline grabbelde naar de foto. ‘Voorzichtig!’ riep ze met overstaande stem.

‘Wil je hem houden als aandenken aan die engerd?’ vroeg Cleo verbaasd.

‘Laat Eveline nou vertellen wat ze heeft ontdekt,’ zei Daniel.

‘Sorry,’ mompelde Cleo schuld bewust. ‘Vertel.’

‘Deze foto is een jaar geleden genomen,’ begon Eveline en ze liet de anderen de datum op de achterkant zien. ‘En ik denk,’ ze draaide de

foto weer om en wees de vrouw het meest rechts op de foto aan. 'Ik denk dat deze vrouw mijn moeder is.'

Het was zo stil in de kamer dat Eveline dacht dat ze doof was geworden. Cleo pakte uiteindelijk voorzichtig de foto uit Evelines hand en hield de foto dicht bij haar gezicht. Daarna keek ze naar Eveline, bestudeerde haar gezicht, en keek toen weer naar de foto. 'Ze heeft wel dezelfde soort wenkbrauwen als jij,' zei Cleo voorzichtig. Ze gaf de foto door aan Daniel, maar die vond het ook moeilijk te zeggen. Daarop haalde Eveline de enige foto tevoorschijn die ze van zichzelf en haar ouders had, als zevenjarige, in de tuin van hun huis. Haar vader Koen had op die foto net zulke paarse ogen als Eveline, maar haar moeder keek half weg, waardoor je haar gezicht niet goed kon zien, maar de kenmerkende hoge boog van haar wenkbrauw zag je wel.

'Ik vind het nog steeds moeilijk te zeggen of het dezelfde persoon is,' zei Daniel.

Cleo slikte. 'Eef, ik dacht dat Wilfried tegen je zei dat hij je ouders had vermoord,' zei ze langzaam. 'Hoe zou je moeder dan nog kunnen leven? En ook nog met hém op de foto staan?'

'Ik weet het niet,' zei Eveline weifelend. Het was ook raar, dat moest ze toegeven.

Daniel bestudeerde de achterkant: daar stonden de datum en de letters B.v.B. Hij draaide de foto weer om. 'Het lijkt wel een soort genootschap,' opperde hij. 'Zoals de Vrijmetselaars of zo. Die hebben toch ook van dit soort schilden?' Hij wees naar de drie wapenschilden op de achtergrond. Helaas waren ze ver weg en zo onscherp dat je nauwelijks kon zien wat erop stond, behalve een soort oog.

'Dat oog herken ik uit de droom over mijn oma,' zei Eveline. 'Wilfried had een masker voor en een witte cape om met dat oog erop. En toen had hij het over een broeder.'

'Ja, dat klinkt logisch,' riep Daniel enthousiast. 'Bij dat soort genootschappen heten ze vaak Broeder en Zuster.' Hij concludeerde dat de eerste B waarschijnlijk voor Broeder stond. 'Broeders voor' of 'Broeders van' – en als derde woord iets wat ook begon met een B. Maar wat kon dat zijn?

'Sorry, Eef,' zei Cleo. 'Maar dit kan je moeder toch niet zijn? Wilfried zei tegen je dat hij je grootste vijand was omdat hij achter

de geheimen van de Wachters aan zat. Waarom zou je moeder dan bij hem op de foto staan?’

‘Weet ik veel,’ stamelde Eveline. ‘Misschien hebben die Broeders mijn vader wel meegenomen en is mijn moeder hem gaan zoeken en is ze geïnfiltreerd. Ik zeg maar wat.’ Ze wist hoe ongeloofwaardig en vergezocht het klonk.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Cleo dan ook en ze beet op haar lip. ‘Je ouders zijn dood... Ze zijn vier jaar geleden gestorven. Dan kan het toch niet je moeder zijn die daar op die foto staat?’

Eveline schudde koppig haar hoofd. ‘Ze is het, ik weet het zeker,’ zei ze stellig. De gedachte dat het niet waar was, was ondraaglijk. Het moest haar moeder zijn die op de foto stond. Ze wilde het zo graag...

‘Eveline,’ begon Daniel met een serieus gezicht.

‘Denk jij ook dat het niet waar is?’ snauwde Eveline. ‘Maar ze lijkt er toch op? Zo ziet ze eruit!’

‘Maar je kunt je toch niets meer van je ouders herinneren?’ bracht Daniel er kalm tegen in.

‘Wel iets,’ wierp ze tegen.

‘Maar...’

‘Waarom willen jullie me nou niet geloven!’

Misschien kwam het door het slaapgebrek of door alles wat ze had meegemaakt de afgelopen weken, maar Eveline kon het helemaal niet aan dat haar twee beste vrienden haar nu niet meer leken te geloven. ‘Sorry,’ riep ze. ‘Sorry dat ik dit heb!’ Ze wees naar haar paarse ogen, die voor haar vrienden gewoon bruin waren. ‘Ik zou zó met jullie willen ruilen en ik snap het als jullie me niet meer willen helpen.’ Haar lip begon te trillen. Ze keek naar Daniel die bijna geofferd was en Cleo die haar arm had gebroken. Wilfried zou hen beiden zonder blikken of blozen hebben gedood, als hij de kans zou hebben gehad. ‘Als Wilfried door was gegaan, dan waren jullie nu alle twee dood. Door mij!’

‘Hé, doe eens rustig,’ probeerde Cleo haar te sussen. ‘Het is helemaal niet waar dat we je niet meer willen helpen, dat weet je best. En we zijn toch niet dood?’

Daniel knikte. ‘Ik wil je ook graag helpen,’ zei hij. ‘Maar daar gaat het niet om.’

‘Waar gaat het dan wel om?’ riep Eveline verward.

‘Het gaat erom dat het niet voorbij is – voor jou,’ zei Daniel. ‘Deze groep mensen jaagt waarschijnlijk op Wachters. Dus ook op jou. En als de anderen wisten waar Wilfried mee bezig was en ze ontdekken dat hij verdwenen is, dan komen ze vast kijken wat er aan de hand is.’

‘Is het geheim van mijn opa en oma dan nog steeds niet veilig?’ vroeg Eveline.

Cleo zuchtte. ‘Jij bent niet veilig, Eef! Als ze weten wie je bent...’

‘Maar dat weten ze helemaal niet,’ zei Eveline. ‘Ik ben dood, weet je nog? Ik ben Eefje Dijkman. Eveline Sevenster ligt officieel in het grafhuisje met haar ouders op de begraafplaats van haar opa en oma in Onderlinden. Ik heb alleen aan Wilfried verteld wie ik was en die is dood. En jullie weten het, en Azer. Maar die is ook dood. Dus hoe zou iemand op deze foto er nou achter kunnen komen wie ik ben?’ Ze wilde niet denken aan eventueel gevaar voor zichzelf. Ze wilde weten of het haar moeder was die op de foto stond. Of ze nog leefde. Ze keek weer naar de vrouw helemaal rechts.

Cleo trok de foto rustig uit Evelines handen. ‘Sorry, Eef,’ zei ze. ‘Ik weet dat je het heel graag wilt, maar ik denk echt niet dat het je moeder is.’

Eveline slikte haar tranen weg, keek naar Daniel voor steun, maar ook hij schudde zijn hoofd. ‘Ik denk het ook niet,’ zei hij zachtjes. ‘Het is gewoon niet logisch.’

Eveline onderdrukte een snik. Terneergeslagen keek ze naar Daniel die met zijn onderzoeksblik het dagboek van Blixenschatter bestudeerde. ‘De tekst is vooral in code,’ zei hij. ‘De nazi’s waren daar goed in – daar heb je een speciale machine voor nodig.’ Daarna bestudeerde hij de foto. ‘Misschien kunnen we erachter komen wie het zijn?’

‘En dan? Naar de politie gaan? Die zien ons aankomen,’ zei Cleo. ‘Dag agent, we hebben hier een foto van mensen die andere mensen vermoorden omdat ze een bovennatuurlijke gave hebben – die lachen ons compleet uit.’ Cleo pakte het dagboek uit Daniels handen en sloeg het dicht. ‘Ik denk dat we even rustig moeten doen,’ zei ze. ‘Kijken wat Garon zegt over de verdwijning van Wilfried. En vooral wegblijven van Wilfrieds woonboerderij, zoals Garon al zei. Niet zozeer vanwege de politie, maar vooral vanwege die mensen op de foto.’ Ze dacht even na. ‘Misschien moeten we proberen om

een tijdje zo normaal mogelijk te doen. Totdat we iets beter weten waar we aan toe zijn. En wat Wilfrieds “verdwijning” voor gevolgen heeft voor Eef.’ Ze keek naar het slaperige hoofd van Daniel, naar de blauwe wang van Eveline en hield haar gebroken arm demonstratief omhoog. ‘En misschien moeten we ook even bijkomen,’ grijnsde ze. ‘Van dit gevecht.’

Eveline wist dat haar vriendin gelijk had: ze moesten eerst weten waar ze aan toe waren. En ze wáren gehavend. Dat bleek ’s avonds wel, toen ze met zijn drieën voor de televisie hingen en samen naar een film keken: Cleo zat ongemakkelijk op de matras omdat ze haar draai niet kon vinden met haar gebroken arm, en Daniel was alweer in slaap gevallen. Het slaapmiddel van Wilfried was kennelijk nog steeds niet uitgewerkt. Evelines hoofd bonsde en ze voelde zich rusteloos.

Uiteindelijk stond ze halverwege de film op. ‘Ik ga naar buiten,’ zei ze.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Cleo die haar goede hand in een bak popcorn had gestoken.

‘Ik wil even naar Azer.’

‘Op de begraafplaats?’ Cleo’s stem klonk kalm, maar Eveline kende haar vriendin lang genoeg om te weten dat ze het niet zo’n goed plan vond.

‘Ik zorg dat niemand me ziet,’ suste Eveline. ‘Ik ga aan de zijkant naar binnen. Het is toch al dicht.’

Cleo kwam al half overeind. ‘Dan ga ik mee,’ zei ze.

‘Dat wil ik niet,’ zei Eveline, pinniger dan ze bedoelde. ‘Azer beschermt me wel.’

En Azer kan niet dood, dacht Eveline. Maar Cleo wel.

‘Prima. Dan niet.’ Cleo wendde zich af en hield haar blik stuurs op de tv gericht.

‘Ik neem mijn telefoon mee.’

Cleo knikte alleen maar. ‘Als je maar niet naar het huis van Lange-laar gaat,’ zei ze.

Eveline beloofde het. In de voortuin van het huis pakte ze haar fiets en reed de straat uit. Het was acht uur ’s avonds en de zomerse avondzon verwarmde haar gezicht, terwijl ze stevig doortrappend door

de zonovergoten straatjes het dorp uit fietste, de provinciale weg op richting Onderlinden, langs de Paddenpoel. Waren hun vrienden daar vandaag geweest om lekker te zwemmen? Waarschijnlijk wel. Eveline zuchtte. Twee weken geleden was alles nog normaal. Ze had zich altijd wel een beetje anders gevoeld dan de anderen omdat ze een pleegmoeder had, omdat haar ouders al vier jaar dood waren en omdat ze geen herinneringen had aan de dood van haar ouders, maar verder was ze net als iedereen. Maar nu...

Net voor het bordje Onderlinden sloeg ze links af de Nikodemusdijk op en reed verder langs de weilanden totdat ze voor het stalen hek van de begraafplaats stond. Het was donker achter de ramen van het witte huis van haar grootouders. Natuurlijk. Lucella en Ben Sevenster waren dood – er was niemand in het huis.

Eveline verstopte haar fiets in het struikgewas en liep daarna de wei naast de begraafplaats in. Aan de andere kant van het veld lag de woonboerderij van Wilfried Langelaar. Daar leek het net zo uitgestorven als in het huis van haar opa en oma en Eveline vroeg zich af of Stan, Dimmi, Zara en Arabella nu weg waren. Waarschijnlijk wel.

Ze voelde een steek in haar buik, al had ze de vileine Arabella helemaal niet aardig gevonden. Maar Arabella was nu een halve wees en zou er nooit achter komen wat er precies met haar vader gebeurd was. Behalve als Eveline het haar zou vertellen, maar dat was ze niet van plan.

Eveline wrong zich halverwege het weiland door een gat in de heg. Op het moment dat ze op de begraafplaats stond, landde er een witte kraai op haar linkerschouder. Het was haar beschermer Hugo, die tevreden in haar oor kraste en daarna zachtjes aan haar oorlel trok, alsof hij blij was haar te zien. Meteen voelde ze zich beter. ‘Waarom kom je niet wat vaker?’ vroeg ze aan de witte vogel. ‘Ik kan best wat hulp gebruiken.’

Met Hugo op haar schouder sloop ze over de schemerige begraafplaats. Het leek alsof ze helemaal alleen op de wereld was: er bewoog geen blaadje en geen vogel of krekel was te horen in de grijze wereld van de doden. Bij de kindergraven knielde ze neer bij de stenen wolk met de naam ‘Azer Prins’ erop.

‘Azer?’

Ze ging naast zijn graf zitten en trok wat grassprietjes uit de grond.

Ze had het gevoel dat Azer niet zou komen omdat hij heel ver weg was en haar niet kon horen. Met haar handen harkte ze door de rulle aarde van zijn graf, daar waar Azers opa Garon het zwaard had begraven met het woord WRAAK erin gekrast - een vloek om zich te wraken op Azers moordenaar. Was Azer daardoor een Engel der Wrake geworden? Waarschijnlijk wel.

Nadat ze nog twee keer Azers naam had geroepen, kwam ze teleurgesteld overeind en liep met Hugo op haar schouder naar de andere kant van de begraafplaats totdat ze voor een wit grafhuisje stond. Het had dakpannen in alle kleuren van de regenboog en een glas-inloodster met zeven stralen in de deurtjes: het was de tombe van de familie Sevenster. Voorzichtig duwde ze de woekerende klimop opzij en las de tekst onder het groene gebladerte: IN LIEFDE VERBONDEN. KOEN, ISA EN EVELINE SEVENSTER. Met dezelfde overlijdensdatum in september, vier jaar geleden. Lag er iemand van hen drieën? Haar moeder? Haar vader? Zijzelf in elk geval niet. Eveline ging op de grond zitten en leunde met haar rug tegen de deurtjes. Hugo vloog van haar schouder en dook enthousiast krassend een boom in, op zoek naar insecten.

‘Kom je je familie bezoeken?’ klonk een bekende stem iets verderop. Eveline kwam geschrokken overeind. Het was Garon. Ze had de oude opzichter nooit verteld dat ze familie was van de Sevensteren. Hoe wist hij dat? De oude man lachte, waardoor de rimpels in zijn magere gezicht nog dieper werden. ‘Ik wist het niet helemaal zeker, maar nu ik die uitdrukking op je gezicht zie...’ Hij keerde de rode emmer om die hij in zijn hand had en ging erop zitten, waarbij de panden van het concertjasje dat hij altijd droeg over de grond sleepten. Zijn benige vingers maakten een gebaar alsof hij zijn mond dichttristte. ‘Je geheim is veilig bij mij,’ zei hij en hij keek over zijn schouder in de richting van het huis. ‘Ik zal je de sleutel van het huis geven, want ik denk dat het van jou is. Eigenlijk kan het niet, want doden kunnen geen huizen erven en jij bent officieel doodverklaard. Je bent toch Eveline Sevenster?’ Hij keek haar vragend aan.

Eveline wist niet wat ze met die vraag aan moest en besloot maar een wedervraag te stellen. ‘Vindt u dat raar?’ stamelde ze.

Hij staaarde naar zijn handen waar aderen als blauwe koorden on-

der zijn huid liepen. ‘Na alles wat ik heb meegemaakt, vind ik niet zo snel meer iets raar,’ zuchtte hij.

‘Hoe wist u het?’

‘Je lijkt een beetje op je oma – en ik was genoeg bij mijn positieven daar in het graf om door te hebben dat je geen gewoon meisje was. Net zoals je oma geen gewone vrouw was: ze zag dingen die ik niet kon zien.’ Hij tikte met zijn voet op de grond. ‘Ik denk dat jij dat ook kunt,’ zei hij, waarna hij haar aankeek en recht voor zijn raap vroeg: ‘Heb je de geest van mijn kleinzoon Azer gezien?’ Meteen liepen zijn ogen vol met tranen. ‘Ik heb je bij zijn graf zien staan... Heb je contact met hem gehad?’ Zijn stem brak, hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en begon zacht te snikken. ‘We hebben Azers lichaam nooit gevonden,’ snikte hij. ‘Ik weet niet eens of hij wel echt dood is.’

Eveline voelde dat de oude man op de rode emmer nog steeds hoopte dat zijn kleinzoon leefde, tegen beter weten in. Het stond in de lijnen op zijn gezicht geschreven.

Net als dat ik altijd zal blijven hopen dat mijn ouders nog leven, tot ik zeker weet dat ze dood zijn. En als ik er nooit achter kom, dan brandt die giftige hoop een gat in mijn borst op de plek van mijn hart. Net zoals bij Garon.

Eveline haalde diep adem. ‘Azer is dood,’ zei ze zo kalm mogelijk. ‘Wilfried heeft hem vier jaar geleden vermoord.’

De waarheid trof de oude begrafenisopzichter als een mokerslag: zijn schouders zakten en hij kromp in elkaar. ‘Dat dacht ik al,’ zei hij monotoon. Het snikken was over. De hoop was weg. ‘En wat is er met Wilfried gebeurd?’ vroeg hij daarna.

‘Die is ook dood,’ zei ze.

Garon slaakte een lange zucht. ‘Weet je het zeker?’

‘Ik was erbij.’ Eveline twijfelde. ‘En Azer ook,’ zei ze uiteindelijk.

‘Dus je hebt Azer gezien?’ Garon schoot overeind. ‘Heeft hij Wilfried vermoord?’

Eveline schrok van de triomf die ze in Garons oude ogen zag. Dat was natuurlijk de ultieme wraak: dat een vermoord kind zijn eigen moordenaar doodt.

‘Ik kan niet zeggen hoe Wilfried is doodgegaan,’ stamelde ze. ‘Maar ik was erbij en Azer ook. Wilfried komt niet meer terug.’

‘En Azer, waar is Azer? Is hij hier?’ Garons blik bewoog nerveus heen en weer. ‘Zie je hem nu?’

‘Eveline!’

Azer stond iets verder op het pad met zijn zwarte vleugels uitgespreid en zijn zwaard in zijn hand, alsof hij zo weggerend was van het slagveld. Zijn groene ogen leken vuur te spugen.

‘Ik... ik moet gaan.’ Eveline krabbelde overeind.

‘Wacht,’ smeekte Garon. ‘Je moet me meer vertellen over Azer.’

Azer stond plotseling naast haar en pakte haar arm zo stevig beet dat ze moeite moest doen om niet in elkaar te krimpen. ‘Je mag niks meer zeggen,’ zei hij ijzig, onhoorbaar voor zijn opa die geen geesten of engelen kon zien. Azer trok haar mee het pad over in de richting van het huis van haar opa en oma.

‘Eveline, wacht!’ riep Garon achter hen.

Maar Azer wachtte niet. Eveline probeerde haar arm los te trekken, maar hij was veel te sterk en trok haar verder totdat ze in de luwte achter het witte huis stonden waar hij haar hard tegen de muur duwde. ‘Waar ben je mee bezig?’ brieste hij. ‘Dat mag je niet doen!’ Hij pakte haar beide armen beet, alsof hij haar door elkaar wilde rammelen. Eveline probeerde zich los te worstelen, maar Azer liet haar niet gaan. ‘Sorry,’ stamelde ze. ‘Ik wist het niet – je opa was zo verdrietig.’

‘Je mag niks over mij vertellen!’

‘Dat wist ik niet! Dat heb je nooit gezegd!’

Azer liet haar eindelijk los. ‘Ik dacht dat dat niet hoefde – Wachters vertellen nooit iets aan gewone mensen! Maar jij blijkbaar wel. Heb je verteld wat ik ben?’

‘Nee. Ik heb hem alleen verteld dat Wilfried je heeft vermoord. Hij wilde weten of je dood was! Hij zit al vier jaar lang in onzekerheid! Heb je dan helemaal geen gevoel?’ riep ze met overslaande stem.

‘Er zijn belangrijkere dingen dan gevoel. Snap je dan niet dat zo min mogelijk mensen mogen weten wat je bent? Of dat ik besta? Er zijn mensen die mijn opa aan zijn ingewanden op zouden hangen om erachter te komen waar jij bent. Je moet niets vertellen aan normale mensen. Je brengt jezelf in gevaar en hen ook!’

‘Sorry!’ riep ze. ‘Ik dacht dat het goed was wat ik deed – zie je dan niet hoe verdrietig hij is?’

‘Wat denk je zelf? Hij zit al vier jaar lang elke dag uren bij mijn graf!’ brieste Azer. ‘Elke dag!’ Hij schopte met zijn blote voet zo hard tegen een steen dat een levend mens geheid zijn voet had gebroken, maar nu zat er een grote barst in de witte kei. Azer was nog sterker dan ze dacht en ze voelde zich plotseling helemaal niet zo veilig meer bij de jongen op wie ze verliefd was geworden. Wat wás hij nu?

‘Ik zal het niet meer doen, oké?’ zei ze kleintjes. Ze wilde weg. Azers ogen stonden kil en haar angst verdichtte zich. Zou hij haar vermoorden als ze iets had gedaan wat niet mocht? Was dat de betekenis van Engel der Wrake? Als Garon bijvoorbeeld dood zou gaan door wat zij hem verteld had, zou Azer haar dan doden? Als je het haar de dag ervoor had gevraagd, zou ze het waarschijnlijk een absurde gedachte hebben gevonden, maar nu wist ze eigenlijk zeker dat hij het kon. Als het moest, dan zou hij het doen.

Ergens achter hen klonk Garons stem over de begraafplaats. ‘Eveline!’

Eveline dook onder Azers arm door, maar meteen pakte hij haar weer vast. ‘Laat me los,’ siste ze. ‘Ik wil niet bij je zijn.’

‘Wacht. Wacht nou even. S-sorry,’ stamelde hij. ‘Je mag niet weg.’

‘Ik blijf alleen als je me zegt wat je bent.’ Ze keek nadrukkelijk naar het zwaard in zijn hand. ‘En wat je moet doen.’

Meteen liet hij haar arm los. ‘Je wéét dat ik dat niet kan,’ zei hij terneergeslagen.

‘Dan blijf ik niet,’ zei Eveline en met opgeheven hoofd liep ze richting het dichte hek. Ze probeerde eroverheen te klimmen, maar haar armen en benen trilden te veel. Een tel later werd ze omhooggetild door twee sterke armen en stond ze aan de andere kant van het hek. Azer draaide haar voorzichtig om zodat ze elkaar aankeken. ‘Sorry,’ zei hij nog een keer. De kilte was uit zijn ogen verdwenen en hij zag er weer uit als de Azer die ze kende. Maar hij omklemde nog steeds vastberaden zijn zwaard, zonder haar te vertellen wat hij daarmee moest doen.

En daarom liep Eveline zonder om te kijken naar haar fiets, terwijl ze zich afvroeg voor wie de vloek van Garon erger was geweest: voor Wilfried of voor Azer zelf.